

Arrest

nr. 29 337 van 29 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 31 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 januari 2006 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 april 2007 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep velde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 juli 2007 een arrest waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus eveneens geweigerd werden.

1.3. Verzoeker verkreeg bij vonnis van 26 april 2007 van de rechtbank van eerste aanleg te Gent het statuut van de staatloze.

1.4. Op 29 mei 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werd aangevuld bij schrijven van 2 mei 2008 en 28 november 2008.

1.5. De in punt 1.4. bedoelde aanvraag werd op 17 maart 2009 onontvankelijk verklaard. De beslissing van de gemachtigde van de minister werd op 24 maart 2009 aan verzoeker betekend.

Dit is thans de bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2006 in België verblijft, dat hij een grote wil heeft tot integratie, dat hij zich in de Belgische samenleving heeft geïntegreerd, dat het centrum van belangen van betrokkene alhier in België zou liggen en dat hij werkwilig is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en verschillende loonbrieven kan voorleggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 18.07.2007 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.07.2007 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25.10.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 13.11.2007. Betrokkene diende uiterlijk 15 dagen na de betekening het grondgebied te verlaten, doch hij verkoos dit niet te doen en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en vrijheid en dat hij gediscrimineerd en bedreigd zou worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar verscheidene mensenrechtenrapporten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende

partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent dd. 26.04.2007, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Betrokkene, geboren te Lattakië (Syrië) in 1975, verklaart van Palestijnse afkomst te zijn. Betrokkene heeft volgens eigen verklaringen zijn hele leven in Lattakië gewoond met uitzondering van de periode 1999-2005 toen hij aan de slag was als arbeider in de Verenigde Arabische Emiraten. Betrokkene legde in het kader van zijn asielpcedure een UNWRA-vluchtelingenkaart, een rijbewijs en een reispas voor. Het statuut van staatloze betekent echter niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Syrië, hetzij de Verenigde Arabische Emiraten, hetzij enig ander land. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Syrië of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef.

Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten te verkrijgen voor een terugreis."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. gestelde verzoek.

3. Over de grond van het beroep

3.1. Verzoeker werpt in een eerder warrig verzoekschrift in een enig middel een schending op van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Daarnaast werpt verzoeker ook een schending op van "de slotakte van het Staatlozenverdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen" en van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker stelt:

"Dat In de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, §3 van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker is erkende staatsloze. Deze aanvragen dienen ontvankelijk verklaard te worden. Dit werd bevestigd door de Directeurgeneraal van de Dienst Vreemdelingenzaken (mondelinge mededeling tijdens de Ronde Tafel over Staatloosheid dd 23 november 2006 georganiseerd door het UNHCR)

Het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel is ook naast dit uitdrukkelijk standpunt tevens geschonden conform het niet naleven van de bepalingen van het Regeerakkoord.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich dient te beroepen op artikel 9.2 Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker wil verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29juli1991) dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing de akte die de

beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

“De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wilzeggen, draagkrachtig en deugdelijk...”

“Vage, duistere of niet terzake dienende uit/eg onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende”

Verzoeker toonde aan dat hij gewerkt heeft, stuurde aanvullingen op de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België. zijn apatriditeit, zijn lang verblijf zijn verzoekers duurzame sociale bindingen in België. geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken.

Dat dienaangaande verzoeker opnieuw verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State die reeds stelde dat *“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen.”*

(R.v.St. nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER, B.)

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staat.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat doorverweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende bij de Burgemeester van de Stad inzake de toepassing van artikel 9, par. 3 van de wet van 15.12.1980, dat verweerder met het element van de toestand in het land van herkomst en het verblijf bij de beoordeling van de ontvankelijkheid wel degelijk diende te weerhouden teneinde tot ontvankelijkheid te besluiten.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

In elk geval dient vastgesteld te worden dat verweerders argument niet werd beoordeeld in functie van het *“bijzonder moeilijk”* zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen.

Dat deze rechtspraak van de Raad van State niet wordt toegepast in individuele dossiers, hetgeen inzake de vaststelling der feiten toch noodzakelijk is.

Dat, het weze duidelijk hoewel van Palestijnse oorsprong, verzoeker geen Palestijnse nationaliteit heeft.

Dat het mislukken van de Camp David-besprekingen tussen de Israëlische autoriteiten en de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO), onder leiding van Arafat, over de laatste van fase van de Oslo-akkoorden tot gevolg heeft dat de terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen, waaronder verzoeker, naar hun land van herkomst (huidige Israël) een dode letter blijft;

Dat geen Palestijnse Staat tot nu toe werd uitgeroepen noch erkend door de Internationale Instanties en er dienvolgens geen enkele Palestijnse nationaliteit bestaat;

Dat inderdaad nog steeds geen Palestijnse Staat tot stand kwam.

Dat, overeenkomstig art 1 van het Verdrag van New York als staatsloze geldt, de persoon die door geen enkele Staat krachtens diens wetgeving als onderdaan van die Staat kan worden beschouwd; Het internationale recht is helder het ontnemen of niet verlenen van de nationaliteit gekoppeld aan een daarop volgende uitwijzing is onaanvaardbaar.

Een (vrijwillige of gedwongen) repatriëring is onuitvoerbaar. De staat die de nationaliteit van de staatloze heeft afgenomen, is vaak niet bereid betrokkene terug te laten keren.

Ten aanzien van de staatloze zelf maakt dergelijke uitwijzing een schending uit van het verbod voor een staat om eigen onderdanen uit te wijzen.

De motieven waarom rechters een tijdelijk verblijfsrecht toestaan, variëren. Rechters verwijzen ook rechtstreeks naar het EVRM om een tijdelijk verblijf toe te staan. Het artikel 3 van dat verdrag⁷⁶ verbiedt onder meer de onderwerping van een persoon aan een onmenselijke en/of vernederende behandeling. ^{77 78} Het feit dat een staatloze in een zogenaamde orbit-situatie dreigt terecht te komen, kan worden aangezien als een onmenselijke behandeling.

Er is een plicht voor de Belgische overheid om een staatloze niet te onderwerpen aan dergelijke onmenselijke behandeling. Zo werd onder meer in een zaak tegen de Belgische overheid door de voormalige Europese Commissie voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat de herhaalde opsluiting

en uitwijzing van een vreemdeling met een onzekere identiteit naar een staat waar betrokkene misschien niet binnen zal mogen, een onmenselijke en/of vernederende behandeling kan inhouden.

Het weigeren een verblijf toe te kennen maakt een onmenselijke vernederende behandeling uit.

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken gedurende geruime tijd geen maatregelen heeft genomen om betrokkene uit te wijzen, maakt de onverwijderbaarheid van die persoon aannemelijk.

Wat betreft de motieven om aan een kandidaat-staatloze een tijdelijk verblijfsdocument toe te kennen wordt tenslotte door juristen verwezen naar de al aangehaalde Slotakte van het Staatlozenverdrag waarin het non-refoulementbeginsel tot een algemeen beginsel van het internationale recht wordt verheven.

Een aanvraag op basis van artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet is ontvankelijk, als er buitengewone omstandigheden' worden aangetoond die het voor de erkende staatloze bijzonder moeilijk maken om die aanvraag in te dienen op het Belgische consulaat in het herkomstland.

Tot in oktober 2006 werden verblijfsaanvragen van erkende staatlozen vaak onontvankelijk verklaard. De erkenning als staatloze -eventueel in combinatie met andere elementen- werd niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken meende dat betrokkene een reisdocument voor staatlozen kon aanvragen en de verblijfsaanvraag kon gaan indienen bij het bevoegde Belgische consulaat in het buitenland.

Deze standaardmotivering houdt onvoldoende rekening met de situatie van een erkende staatloze. Bovendien stelt de Raad van State dat het al of niet toekennen van een verblijfsrecht de grond van de aanvraag betreft. Het kan bijgevolg niet worden beoordeeld als een element voor de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Sinds het najaar van 2006 hanteert de Dienst Vreemdelingenzaken dus het principe dat de buitengewone omstandigheden bewezen zijn, als het bewijs van de erkenning als staatloze kan worden voorgelegd. Dit betekent dat de verblijfsaanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Voorwaarde is wel dat het een erkende staatloze 'te goeder trouw' betreft.

Is de erkende staatloze 'te goeder trouw'?

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid maar ook ten gronde -dus om een verblijfsrecht toe te kennen- houdt de Dienst Vreemdelingenzaken rekening met het feit of de erkende staatloze 'te goeder trouw' is. Daarmee worden personen bedoeld die niet zelf verantwoordelijk zijn voor hun staatloosheid door bijvoorbeeld bewust en vrijwillig afstand te doen van hun nationaliteit. Ook de verblijfsaanvraag van erkende staatlozen die weigeren de vereiste administratieve stappen te zetten om een nationaliteit te bekomen, kan worden afgewezen.

Verzoeker is hier te goeder trouw.

Verweerder is in strijd met het vertrouwensbeginsel en rechtzekerheidsbeginsel dan weer aan het handelen als zij eerst aanvragen van erkende staatlozen ontvankelijk verklaard en dan weer niet. Dit is vernederend.

Als argument haalde de rechter aan dat het ontoelaatbaar is geen verblijfsrecht toe te kennen aan een vreemdeling die niet kan worden uitgewezen, de Slotakte bij het Staatlozenverdrag is geschonden gezien het non-refoulementbeginsel als een algemeen beginsel van het internationale recht beschouwt.

Anderzijds kan hier verwezen worden naar artikel 3 EVRM,

Over de vraag of een erkende staatloze die illegaal in België verblijft recht heeft op een verblijfsdocument stelt professor Nayer dat elke staatloze in principe een verblijfsrecht bezit. De weigering van een verblijfsrecht maakt een onmenselijke of vernederende behandeling uit.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt om tot de onontvankelijkheid te besluiten en verzoeker in een vernederende situatie brengt. Hij kan niet meer werken, hij legt daarvan een bewijs van voor.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen, wanneer deze geen rekening hield met zijn werk, de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een onontvankelijkheidsbeslissing "ten gronde" motiveert.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoede toepassing van die

rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoendewijze is gebeurd."

3.2. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.6. De bestreden beslissing is genomen op grond van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.7. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen

aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf de volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

“Overeenkomstig art. 93 van de wet van 15 december 1980 verzoekt mijn cliënt u eerbiedig om een machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden.

Mijn cliënt is afkomstig uit Syrië. hij heeft er ernstige problemen gekend.

Verzoeker kon onvoldoende rekenen op de bescherming van de autoriteiten.

Cliënt vreesde voor zijn leven en vrijheid, en zag geen andere oplossing dan te vluchten op richting België waar hij asiel aanvroeg.

Op 30/01/2006 heeft verzoeker asiel aangevraagd. Zijn asielaanvraag werd ontvankelijk verklaard op 28/3/2007.

Verzoekende partij werd nadien niet gehoord door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Evenwel resulteerde dit niet- gehoor tot een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 april 2007 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de verblijfsweigering genomen.

Cliënt kan zich niet verzoenen met de genomen beslissing evenwel.

Een beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de verblijfsweigering werd ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Maar naast het feit niet erkend te zijn als vluchteling zoals voorzien in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 is het zo dat cliënt niet kan terugkeren.

Hij is apatride en heeft dus geen vaderland waarvoor zijn rechten gelden.

Verzoeker verklaarde bovendien het volgende voor het Commissariaat - Generaal:

U verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en geboren te zijn op 23 augustus 1975 in Lattaqiah, Syrië. U bent ongehuwd en een soennitische moslim. Tijdens uw legerdienst bij een PLO-divisie binnen de Syrische strijdkrachten hebt U in 1994 ooit tijdens een wachtronde een vuur gestookt omdat het regenachtig was buiten. U verbrandde benevens houtblokken en papieren ook een foto van Basil al-Assad de zoon van de toenmalige Syrische president. Ingevolge het verbranden van de foto werd u disciplinair gestraft U hebt uw hele leven in Lattaqiah gewoond met uitzondering van de periode 1999 tot 2005, toen u aan de slag was als arbeider in de Verenigde Arabische Emiraten. Na terugkeer in Lattaqiah begon u aan de constructie van een huis. U huurde daartoe een pick-up bij de firma ‘Ashareq’ Op 27 oktober 2005 leende u dit voertuig aan uw vriend (A.A.). Die moest elders in de stad vis gaan kopen. Zelf bleef u in het kapsalon van uw broer (A.). U kreeg telefoon van een bevriende taxichauffeur; (M.S.), Die had gezien dat uw auto tegen een standbeeld van de voormalige Syrische president Hafez al-Assad was gereden. (A.) was van de plaats van de botsing weggevlucht. De veiligheidsdiensten waren ter plaatse. Uw broer vreesde dat u voor de botsing verantwoordelijk zou gesteld worden en raadde u aan om te vluchten. U dook onder bij uw tante. Niet lang nadien werden uw broer en (A.) gearresteerd. (A.) ontkende dat hij iets met de aanrijding te maken had. Na mishandelingen gaf uw broer toe dat u bij uw tante verbleef. Diezelfde avond kwamen de agenten naar het huis van uw tante. U wist zich echter via een achteruitgang die uitkeek op de zee, uit de voeten te maken. Nadien dook u onder in het naburige dorp Meharda, Op 13 januari 2005 bent u van Meharda via Lattaqiah naar Roms gereisd. Vandaar uit bent u naar Tripoli gereisd in Libanon. U bent er op 15 januari 2006 ingescheept op een vrachtschip met bestemming Antwerpen. U hebt op 30 januari 2006 in België asiel aangevraagd.”

De rechten van verzoeker zijn in zijn land van herkomst zijn duidelijk niet gevrijwaard.

Deze vrees die cliënt heeft wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten.

In deze omstandigheden kan niet verwacht worden dat mijn cliënt zich naar zijn land van herkomst begeeft om aldaar bij de Belgische diplomatieke post een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Derhalve is zijn aanvraag ontvankelijk.

Mijn cliënt heeft een grote wil tot integratie.

Mijn cliënt verblijft in België en heeft zich in de Belgische samenleving geïntegreerd Dat het mislukken van de Camp David-besprekingen tussen de Israëlische autoriteiten en de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO), onder leiding van Arafat, over de laatste van fase van de Oslo-akkoorden tot gevolg heeft dat de terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen, waaronder verzoeker, naar hun land van herkomst (huidige Israël) een dode letter blijft;

Dat geen Palestijnse Staat tot nu toe werd uitgeroepen noch erkend door de Internationale Instanties en er dienvolgens geen enkele Palestijnse nationaliteit bestaat;

Dat de Palestijnse Overheid volgens de akkoorden van Oslo niet de mogelijkheid heeft om paspoorten uit te schrijven, gezien zij over een ingewikkeld statuut beschikt, namelijk dat zij enkel grondgebieden beheert en dus niet als Staat wordt beschouwd en dat zij trouwens ook geen reisdocumenten mag toekennen, noch enige nationaliteit;

Dat verzoeker erkend is als UNRWA Palestijns vluchteling (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East) en omtrent zijn Palestijnse herkomst derhalve geen betwisting kan bestaan, mede gelet op het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Dat het Staatslozenverdrag niet van toepassing is op personen die bescherming en bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zolang zij die bescherming of bijstand genieten.

Dat het Staatlozenverdrag wel toepasbaar is op verzoeker.

Verzoeker diende een verzoekschrift in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Aangezien aan verzoeker hem het statuut van staatsloze werd toegekend volgens de criteria van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatslozen, goedgekeurd door België bij wet van 12 mei 1960 waarbij alle bepalingen van toepassing zijn;

Dat gelet op de preciaire situatie en een verwijderingsmaatregel niet mogelijk is of onmenselijk zou zijn, verzoeker dient geregulariseerd.

Dat dit immers een prangende humanitaire situatie is.

Het is immers onverantwoord dat mijn cliënt, gelet op zijn hangend asiel, zijn stateloosheid, integratie en verblijf in België naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren, waar hij gediscrimineerd en bedreigd wordt.

Dat de aanpassing van cliënt zeer doorgedreven is en hij ab initio van zijn aankomst alhier is gearriveerd met de daadwerkelijk intentie alhier zich definitief te vestigen Ten gevolge van zijn verblijf alhier in België kan er in alle redelijkheid gesteld worden dat het centrum van belangen van cliënt integraal in België ligt.

Alle voorwaarden zijn dan ook voldaan om over te gaan tot inwilliging van huidig verzoek.

Ik meen dan ook dat huidige aanvraag perfect past in de filosofie van de Wet van 15 december 1980 en van de omzendbrief, welke betreffende de toepassing van art. 9, § 3, is verschenen.

Het is in deze omstandigheden dat mijn cliënt u verzoekt om hem een machtiging tot verblijf te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven.”

Verzoeker voegt per schrijven van 28 november 2008 een document toe dat is opgesteld door zijn werkgever en per schrijven van 2 mei 2008 een kopie van vier loonbrieven.

3.9. Uit de bestreden beslissing, geciteerd supra, blijkt dat de door verzoeker specifiek aangevoerde buitengewone omstandigheden beantwoord werden en dat dus rekening gehouden werd met de elementen die verzoekers aanvraag kenmerken. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat de motivering van de bestreden beslissing een stereotiepe motivering betreft. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

3.10. Waar verzoeker stelt dat “hij gewerkt heeft, stuurde aanvullingen op de aanvraag tot machtiging tot verblijf” en “Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België, zijn apatriditeit, zijn lang verblijf zijn verzoekers duurzame sociale bindingen in België, geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken.”, dient de Raad op te merken dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekers kritiek feitelijke grondslag mist. Verzoeker toont met zijn betoog dat de motivering vaag en niet afdoende is en dat hij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing of dat die getuigt van een beoordelingsfout, niet aan dat de motiveringsplicht geschonden is. Met zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State toont verzoeker evenmin aan dat de gemachtigde van de minister het begrip “uitzonderlijke omstandigheden”, zoals vermeld in (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, verkeerdelijk heeft toegepast. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Verzoekende partij toont met haar

bloot betoog dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is, niet aan dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

3.11. Verzoeker kan voorts niet dienstig in zijn verzoekschrift nieuwe "buitengewone omstandigheden" aanhalen die niet aan de gemachtigde van de minister kenbaar waren gemaakt op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. Het komt de Raad als annulatierechter alleszins niet toe verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in de plaats van de gemachtigde van de minister te gaan beoordelen op grond van nieuw aangevoerde buitengewone omstandigheden.

3.12. Waar verzoeker aanvoert *"Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening houdt met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen, wanneer deze geen rekening hield met zijn werk, de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een onontvankelijkheidsbeslissing "ten gronde" motiveert"*, dient de Raad vast te stellen dat deze opwerping feitelijke grondslag mist. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.6. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt, waarbij vervolgens gemotiveerd wordt waarom de door verzoeker aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn die toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen. Ook verzoekers aangehaalde integratie wordt in de bestreden beslissing niet beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86 850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid die toelaat de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163 817).

3.13. De bestreden beslissing beantwoordt verzoekers argument inzake het verkregen statuut van staatloze als volgt:

"Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent dd. 26.04.2007, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Betrokkene, geboren te Lattakië (Syrië) in 1975, verklaart van Palestijnse afkomst te zijn. Betrokkene heeft volgens eigen verklaringen zijn hele leven in Lattakië gewoond met uitzondering van de periode 1999-2005 toen hij aan de slag was als arbeider in de Verenigde Arabische Emiraten. Betrokkene legde in het kader van zijn asielpprocedure een UNWRA-vluchtelingenkaart, een rijbewijs en een reispas voor. Het statuut van staatloze betekent echter niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Syrië, hetzij de Verenigde Arabische Emiraten, hetzij enig ander land. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Syrië of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen."

3.14. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier in dit verband drie relevante stukken bevinden. Het eerste stuk betreft een document van het Syrische ministerie voor binnenlandse zaken en behelst een reispas voor Palestijnse Vluchtelingen, uitgegeven op 11 november 2002 en geldig tot 10 november 2008 en geeft verzoeker het recht *"om vrij te passeren zonder vertraging en belemmering."* Het tweede stuk betreft een document dat bewijst dat verzoeker in de Verenigde Arabische Emiraten werd tewerkgesteld tussen 30 november 1999 en 13 juni 2005 en het derde stuk is een rijbewijs uit Syrië. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing stelt dat *"Het statuut van staatloze betekent echter niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Syrië,*

hetzij de Verenigde Arabische Emiraten, hetzij enig ander land." Verzoeker gaat met zijn betoog hieraan volledig voorbij en brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat *"Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Syrië of in één der landen waar hij reeds op rechtmatige wijze verbleef."*

3.15. Verzoekers uiteenzetting aangaande artikel 1 van Staatlozenverdrag en zijn beschouwingen over de *"motieven waarom rechters een tijdelijk verblijfsrecht toestaan"*, zijn blote beweringen inzake zijn *"onverwijderbaarheid"* en het risico in een *"orbit-situatie"* terecht te komen, tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden heeft. De door verzoeker in zijn middel aangehaalde Slotakte bij het Staatlozenverdrag heeft bovendien geen bindende kracht aangezien deze enkel intenties van de Verdragsluitende Staten bevat.

3.16. Voorzover verzoeker een schending poogt op te werpen van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel door het niet naleven van een mondelinge mededeling van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken *"tijdens de Ronde Tafel over Staatloosheid dd. 23 november 2006 georganiseerd door de UNHCR"*, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont wat deze mededeling inhoudt en evenmin aantoont dat hierin concrete beloften aan verzoeker gedaan werden. Verzoeker toont evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aan door zijn niet gestaafde beschouwingen over de houding van de Dienst Vreemdelingenzaken ten aanzien van staatlozen sinds *"het najaar van 2006."* Voor wat betreft *"het Regeerakkoord"* herhaalt de Raad dat dit enkel beleidsintenties inhoudt, waaraan verzoeker geen rechten kan aan ontleen. Beleidsintenties behoren niet tot het materieel recht en vormen bijgevolg evenmin het normatief kader waarbinnen het bestuur kan opereren. De Raad kan geen wettigheidscontrole voeren op een *"mondelinge mededeling"*, *"het Regeerakkoord"* of een *"houding van de Dienst Vreemdelingenzaken."*

3.17. De verzoekende partij toont geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan, gezien het ontbreken van concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige feiten (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien brengt verzoeker met zijn theoretisch betoog niets in tegen de vijfde en zesde paragraaf van de bestreden beslissing.

3.18. De Raad merkt daarenboven op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in zijn arrest nr. 51/94 van 29 juni 1994 in zijn overweging B.5.4 het volgende heeft gesteld: *"Onder foltering en wrede en onmenselijke behandelingen moeten die handelingen worden begrepen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht met het oog bijvoorbeeld op het verkrijgen van informatie of bekentenissen van het slachtoffer, de bestraffing van het slachtoffer of het onder druk zetten of intimideren van het slachtoffer of derden. Vernederende behandelingen van hun kant zijn handelingen die degenen die eraan worden onderworpen in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten."* De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing als vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM beschouwd kan worden. Het feit dat men een negatieve beslissing krijgt waar men de verwachting heeft een positieve beslissing te krijgen maakt nog geen schending uit van artikel 3 EVRM.

Dientengevolge is het enig middel ongegrond.

3.19. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn repliekmemoirie zijn middel uitbreidt met een schending van artikel 27 van *"het Staatlozenverdrag"*. Een nieuw argument kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemoirie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoeker ingeroepen argument raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan waarom hij dit argument niet in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring heeft uiteengezet. Derhalve is dit nieuw argument ter ondersteuning van het enig middel onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA